

ΕΛΕΝΗ ΓΚΟΡΑ

ΤΟ
ΚΟΠΡΟΣΚΥΛΟ

elenigora.gr

ΕΛΕΝΗ ΓΚΟΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

το κοπρόσκυλο

Ελένη Γκόρα

Ελένη Γκόρα

το κοπρόσκυλο

το κοπρόσκυλο

Τίτλος: το κοπρόσκυλο

Συγγραφέας: Ελένη Γκόρα

ISBN: 978-618-84899-2-9

Ψηφιακές Εκδόσεις: elenigkora.gr

Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Κοζάνη, 2021

Μέγεθος Αρχείου: 349 KB

Σελίδες: 50

Μορφή αρχείου: pdf

Γραμματοσειρά: Palatino Linotype

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού ή του εκδότη

Ελένη Γκόρα: Γεννήθηκα
το 1988 στην Κοζάνη.
Σπούδασα Κλασική
Φιλολογία στο
Δημοκρίτειο
Πανεπιστήμιο Θράκης.
Είμαι κάτοχος
Μεταπτυχιακού
Διπλώματος (Master of
Arts) στη Δημιουργική
Γραφή και Υποψήφια
Διδάκτορας Δημιουργικής
Γραφής στο Πανεπιστήμιο
Δυτικής Μακεδονίας.

1

Περπατάω νύχτα. Το ρολόι δείχνει μιάμιση. Μέσα στο μπουφάν μου και κάτω από το πουλόβερ έχω ένα βιβλίο. Αδιάβαστο. Ένας αστυνομικός με σταματάει.

-Πού πάτε τέτοια ώρα;

-Στη βιβλιοθήκη!

-Το ξέρετε ότι δεν πρέπει να κυκλοφορείτε τέτοια ώρα;

-Το ξέρω!

-Και λοιπόν; Θα φταίω εγώ αν...

-Θέλω να διαβάσω ένα βιβλίο.

-Και στο σπίτι σας δεν μπορείτε;

-Δεν μπορώ.

-Γιατί δεν μπορείτε;

-Γιατί νιώθω τα ντουβάρια να μετακινούνται και να θέλουν να με κλείσουν ανάμεσά τους.

-Είστε κλειστοφοβική;

-Όχι, παρορμητική! Όταν μου έρχεται μία ιδέα, θέλω να δω αν εφαρμόζεται.

-Και το κόστος; Δεν σας ενδιαφέρει το κόστος;

-Σίγουρα, ναι! Αλλά, δεν τα σκέφτηκα όλα αυτά προτού σας συναντήσω.

-Η βιβλιοθήκη έτσι κι αλλιώς είναι κλειστή.

-Μα απ' έξω θα καθόμουν...

Και εκεί κάτω από το μισό φεγγάρι έξω από τη βιβλιοθήκη, έβγαλα το βιβλίο που έκρυβα.

-Να αυτό θέλω να διαβάσω!

-Δεν μου λέει τίποτα... Και δεν ξέρω γιατί τόση ώρα έχω πιάσει κουβέντα μαζί σας, ενώ θα έπρεπε να σας είχα γράψει ήδη.

-Δεν το έχετε κάνει, γιατί και εσείς κατά βάθος θα θέλατε να κάνετε κάτι άλλο αυτή τη νύχτα.

-Ίσως να έχετε δίκιο. Η δουλειά μου όμως, είναι αυτή!

- Να ακούτε δικαιολογίες!

-Και η δική σας δικαιολογία είναι ό,τι πιο ηλίθιο έχω ακούσει ποτέ μου!

-Και γω ξέρετε, δοκιμές κάνω.

-Τι δοκιμές;

-Ήθελα να δω πόσος ρομαντισμός μπορεί να κρύβεται μέσα στην καραντίνα.

-Δοκιμάστε κάτι άλλο, γιατί αυτό δεν πιάνει!

-Εντάξει! Νομίζω το 'χω... Μάλωσα με τον φίλο μου, τσακωθήκαμε άγρια, σχεδόν κοντέψαμε να πιαστούμε στα χέρια. Θα με έδερνε. Πέταξα το μαξιλάρι και την κουβέρτα του στον καναπέ. Θα κοιμόταν στον καναπέ. Και την επόμενη μέρα θα ήμασταν χάλια. Νευριασμένοι, εκνευρισμένοι με πληγωμένα μάτια. Θα σέρονονταν οι παντόφλες και τα μούτρα μας στο πάτωμα. Έπρεπε να φύγω γρήγορα, να κοιμηθώ ήσυχη. Να ξυπνήσω με χαμόγελο, να πω καλημέρα! Μέσα στην τσάντα μου έριξα αυτό το βιβλίο. Ήμουν σίγουρη ότι θα σας πετύχαινα.

-Θα ήθελα τόσο πολύ να σας πιστέψω, μα τόσο πολύ!

-Και γιατί δεν με πιστεύετε;

-Γιατί δεν μπορείτε να έχετε φίλο τόσο περιέργη που είστε!

-Πώς μπορείτε να είστε τόσο σίγουρος;

-Η σιγουριά πηγάζει από το ότι εσείς είστε ξαπλωμένη στο κρεβάτι σας με τις πιτζάμες σας, τις φλάφι κάλτσες σας, το βιβλίο ανοιγμένο στην πρώτη σελίδα και το μυαλό σας να τρέχει στο να πλάθει ιστορίες. Δεν είμαι παρά ένα πλάσμα της φαντασίας σας.

-Και τώρα πλάσμα της φαντασίας μου, εξαφανίσου! Θα ντυθώ και θα πάω να δω αν γίνεται...Και πήγα.

2

Σηκώθηκα από το κρεβάτι, έβγαλα τις πιτζάμες μου και ντύθηκα. Φόρμες, μπουφάν κι ένα παλιό ζευγάρι αθλητικά. Άνοιξα την πόρτα και έφυγα.

Κατευθύνθηκα όλο ευθεία. Με σκυμμένο το κεφάλι προχωρούσα μέσα στη νύχτα. Φόρεσα την κουκούλα και τυλίχτηκα ακόμα περισσότερο με το κασκόλ. Η μάσκα θόλωνε τα γυαλιά μου και έτσι την κατέβασα κάτω από τη μύτη.

Είχα φτάσει σχεδόν έξω από το μουσείο. Εκεί στα σκαλιά καθόταν ένας άντρας. Μικροκαμωμένος, αδύνατος με τζιν και μαύρο μπουφάν. Τα μαλλιά του ήταν μακριά κι αχτένιστα. Λεπτές τρίχες κάλυπταν το πρόσωπό του. Νωπές από τις σταγόνες της βροχής και την υγρασία. Ίσως να είχε αρκετή ώρα εκεί ή ίσως να είχε μόλις φτάσει. Φαινόταν ανήσυχος.

-Μήπως έχεις ένα τσιγάρο; με ρωτάει.

-Ναι, μισό.

Έβγαλα από τον έναν ώμο το μικρό μου φουξ σακίδιο, το έφερα μπροστά, άνοιξα το φερμουάρ κι άρχισα να ψάχνω για το πακέτο με τα τσιγάρα. Όταν το έπιασα, το έβγαλα έξω, το άνοιξα και άπλωσα το χέρι μου να του προσφέρω ένα.

-Είναι slim, του κάνω και γελάω λίγο.

-Τα καπνίζω κι αυτά. Αναπτήρα έχω, μην ψάχνεις. Εσύ δεν θα κάνεις ένα;

Δεν βιαζόμουν. Μέσα στη σιωπή και την ησυχία φάνταζε η καλύτερη πρόταση. Και εκεί κάτω από τα φώτα των ξάγρυπνων γύρω σπιτιών αποφάσισα να καπνίσω ένα τσιγάρο με έναν άγνωστο.

-Και που λες...Πώς σε λένε για να σπάσουμε έτσι λίγο την αμηχανία;

-Ελένη.

-Και που λες, Ελένη εμένα κάτι τέτοιες βραδιές μου αρέσει να τριγυρνάω μέσα στην πόλη. Περνάω μέσα από τα στενά, κρύβομαι στις γωνιές, μπαίνω σε ακάλυπτους. Καμιά φορά συναντάω και κανένα φιλαράκι. Πίνουμε καμιά μπύρα ή τίποτε άλλο-κατάλαβες- και βρίζουμε το κράτος. Άλλες φορές συζητάμε για γκόμενες και μουσική. Άλλες φορές αράζουμε μόνο.

-Και σήμερα;

-Σήμερα ακόμα δεν πέτυχα κανέναν.

-Και δεν σου αρέσει η ζεστασιά του σπιτιού σου;

-Τα σπίτια είναι μόνο για ύπνο. Και συ γιατί δεν είσαι στο σπίτι σου;

-Ήθελα να βγω έξω, να πάρω λίγο αέρα, να μυρίσω τη βροχή.

-Είσαι ρομαντική.

-Ίσως...Εσύ δεν είσαι;

-Τι ψυχή; Ρε, Ελένη όλα είναι σκατά. Σκατένιοι πολιτικοί, σκατένια ζωή, σκατένιος κόσμος.

-Με τέτοιες σκέψεις δεν βυθίζεσαι;

-Όχι, έχω μάθει να τα γράφω όλα. Κι αν πεθάνω, πέθανα. Μόνο τους δικούς μου σκέφτομαι λίγο.

-Δεν σε αγχώνει τίποτα;

-Τι να με αγχώνει; Τα πάντα και τίποτα. Δεν θα ήταν καλύτερα να τα λέμε όλα αυτά περπατώντας;

-Και δεν φοβάσαι;

-Καλά πλάκα με κάνεις, ρε Ελένη; Ξεπόρτισες, ξεπόρτισα και τώρα θυμήθηκες πως φοβάσαι που σου πρότεινα να πάμε μια βόλτα; Φοβητσιάρα!

-Δεν είμαι...

-Αν δεν είσαι, πάμε!

-Το σκέφτομαι λίγο να κυκλοφορήσω μαζί σου τέτοια ώρα...

-Περισσότερο να φοβάσαι αυτούς με τα φρεσκοπλυμένα πουκάμισα. Από μένα δεν έχεις να κερδίσεις τίποτα, ούτε και να χάσεις. Ξέρεις εμείς που ζούμε έτσι, ξέρουμε να διαβάζουμε τους

ανθρώπους. Έχουμε φάει τη ζωή με το κουτάλι. Δεν κάτσαμε σε έδρανα να ακούμε την παπάρα του καθενός. Κάτσαμε σε καφεενεία, ψάθινες καρτέκλες, παγκάκια, σκαλιά, πλατείες. Είδαμε τοίχους ουρανού και γράψαμε στίχους.

-Και;

-Θα στα πω όλα περπατώντας.

-Βιάζομαι να μάθω αυτά που έμαθες.

-Αυτά που έμαθα δεν μαθαίνονται σε βιαστικούς ανθρώπους.

-Τι έχουν οι βιαστικοί άνθρωποι;

-Μια ανυπομονησία για το τίποτα.

-Και σε τι αξίζει να είναι κανείς ανυπόμονος;

-Σε τίποτα.

-Και εσύ δεν σκας;

-Σκάω μόνο από τη ζέστη. Τελικά, θα κάνουμε αυτήν τη βόλτα;

-Και πού θα πάμε;

-Θα πάμε κάτω από ένα δέντρο να μαζέψουμε φύλλα...Ρε, Ελένη; Βόλτα στην πόλη θα πάμε!

-Και τι θα δούμε που δεν έχουμε δει;

-Θα δούμε πόσα φώτα είναι ανοιχτά, πόσα παντζούρια είναι κλειστά, θα ακούσουμε...

Και πριν προλάβει να ολοκληρώσει την πρότασή του πέρασε ένα αυτοκίνητο και σταμάτησε στο πλακόστρωτο έξω από το μουσείο.

-Θα 'ρθεις;

-Θα μείνω.

-Να μένεις, αλλά να ξέρεις πότε να φεύγεις.

3

Είμαι ο Ιαβέρης και πάντα κάπως μου άρεσε να κοιτάζω τα σκαλιά που οδηγούν στο Μουσείο, αλλά πάντα με την εξής διαστροφή: από πάνω προς τα κάτω. Να βλέπω τον σβέρκο των αγαλμάτων και να φαντάζομαι τα ψηφιδωτά του Αποστόλη.

Έτσι κι απόψε έριξα την κλεφτή διεστραμμένη ματιά μου, όπως περνούσα από πάνω μιας και ο κυρ-Παναγιώτης δεν ήταν εκεί.

Σήμερα αντί για τη γνώστη και τελευταία απόκοσμη ησυχία-πάνε και τα ζευγαράκια των σκαλοπατιών, πάει και ο παππούς που μας μάλωνε-είδα κόσμο.

Ένα ζευγάρι μάλλον αταίριαστο.

Ίσως η διαφορά στην ηλικία, ίσως η κλοσάρ φυσιογνωμία, ίσως και η μωβ τσάντα.

Κοντοστάθηκα γιατί ο συντηρητικός μαλάκας μέσα μου φώναξε ότι ο περιθωριακός ενοχλεί την κοπέλα με τα φουντωτά μαλλιά.

Μέχρι να βάλω σε τάξη τον εσωτερικό μου μαλάκα ένα αυτοκίνητο σταμάτησε και κάτι άρχισαν να λένε.

Ησύχασε ο μαλάκας, αλλά τα έχασα εγώ..."

4

"Να μένεις, αλλά να ξέρεις πότε να φεύγεις".

Και έμεινα μόνη έξω από το μουσείο να σκέφτομαι αυτήν τη φράση. Έκατσα στα σκαλιά και άναψα άλλο ένα τσιγάρο. Απέναντι σε ένα διαμέρισμα του πρώτου ορόφου μίας γκρίζας πολυκατοικίας το παντζούρι ήταν ανοιχτό και η κουρτίνα τραβηγμένη στο πλάι.

Μια γυναίκα όρθια στο πάγκο της κουζίνας έπιασε τα μαλλιά της με το λαστιχάκι και τακτοποίησε τις αφέλειές της πίσω από το αυτί. Ύστερα, άνοιξε το ντουλάπι και κατέβασε το ξύλο κοπής. Μετά άνοιξε το συρτάρι κι έβγαλε ένα μαχαίρι. Αφού το ακούμπησε πάνω στο ξύλο κοπής, έβαλε το χέρι της σε μία μεγάλη μαύρη σακούλα σκουπιδιών.

Αφού ψαχούλεψε λίγο σκυμμένη μπροστά στη σακούλα, τράβηξε ένα κομμάτι κρέας. Στην ελάχιστη διαδρομή ως τον νεροχύτη έσταξε λίγο αίμα στο πλακάκι.

Άνοιξε τη βρύση και την άφησε να τρέχει. Στον ήχο του νερού λίκνισε τους γοφούς της κυκλικά δυο τρεις φορές. Φαινόταν ότι το χαιρόταν. Σχεδόν χόρευε επί τόπου, ενώ έπλενε ένα κομμάτι κρέας.

Έπειτα, έκλεισε τη βρύση, πήρε το κρέας και άρχισε να το κόβει με το μαχαίρι πάνω στο ξύλο κοπής.

Μόλις το ψιλοέκοψε, κατευθύνθηκε ως την μπαλκονόπορτα κρατώντας στο ένα της χέρι το ξύλο κοπής.

Άνοιξε την μπαλκονόπορτα και βγήκε στο στενό μπαλκόνι. Έσκυψε μπροστά από τα κάγκελα, έγειρε λίγο το ξύλο κοπής προς τα έξω και με το μαχαίρι άρχισε να σπρώχνει τα μικρά μικρά κομμάτια κρέατος.

Από κάτω ακριβώς στα στεγνά και σχετικά ζεστά πλακάκια του πεζοδρομίου καθόταν ένα κοπρόσκυλο, που μέχρι πριν από λίγο ροκάνιζε το τρίχωμα γύρω από το σβέρο του.

Τώρα είχε σηκωθεί και είχε αρχίσει να τα τρώει πηγαίνοντας δεξιά κι αριστερά ανιχνεύοντάς τα ένα ένα. Τα κατάπινε κι έγλειψε με τη γλώσσα του το πλακάκι.

Τα κομμάτια από το κρέας ήταν γλιτσερά και είχαν χρώμα σκούρο καφέ.

-Αφού δεν έπαθες πνευμονία από το έξω, έγινες τροφή για σκύλους!

Έτσι είπε η γυναίκα και έκλεισε βιαστικά την μπαλκονόπορτα κατεβάζοντας με ορμή το παντζούρι μέχρι κάτω.

Στο χέρι μου το τσιγάρο είχε φτάσει μέχρι τη γόπα. Από ώρα πια είχε τελειώσει. Σηκώθηκα μουδιασμένη να το πετάξω στον κάδο που βρισκόταν εκεί κοντά.

Καθώς πήγαινα μέχρι τον κάδο, άκουσα μερικά γρήγορα βήματα πίσω μου.

Γύρισα το κεφάλι και είδα έναν ψηλό άντρα να εξετάζει το πρόσωπό μου σαν να έψαχνε κάποια έκφραση.

-Νιώθεις; με ρώτησε.

-Ένιωσα. Ένιωσα πως είναι να σκοτώνεις.

5

Με κοίταξε περίεργα.

Και προτού προλάβω να του εξηγήσω τις σκέψεις μου τις καχύποπτες ότι δηλαδή αυτή η γυναίκα που βγήκε στο μπαλκόνι και πέταξε το ψιλοκομμένο πνευμόνι στο κοπρόσκυλο του πεζοδρομίου ίσως να είχε...άνοιξε η πόρτα της πολυκατοικίας.

Ήταν εκείνη η γυναίκα. Έπιανε με τα δυο της χέρια τη μεγάλη μαύρη σακούλα των σκουπιδιών και ξεφυτώντας την πήγαινε ως τον κάδο που βρισκόταν απέναντι από ένα φαρμακείο.

Μόλις την είδε το κοπρόσκυλο έτρεξε ξοπίσω της κουνώντας την ουρά του. Μύριζε τη σακούλα, τα μάτια του είχαν γουρλώσει.

Η γυναίκα γυρίζει το κεφάλι και βλέπει ότι την κοιτάμε.

Δεν αντιδρά. Συνεχίζει να περπατά στο πλακόστρωτο με τις παντόφλες. Καθόλου δεν την ένοιαζε που οι χνουδωτές παντόφλες της είχαν μουσκευτεί και λασπωθεί. Ίσως όταν ανέβαινε πάνω να τις άλλαζε, να τις καθάριζε.

Ύστερα, κοίταξε αν περνάει κανένα αυτοκίνητο. Έκανε λίγο αριστερά και έφτασε ως τον κάδο. Πάτησε το πεντάλ και πέταξε τη σακούλα.

-Στα τσακίδια! φώναξε και έτρεξε τώρα να μπει μέσα στην πολυκατοικία.

Το κοπρόσκυλο συνέχισε να περιμένει έξω από τον κάδο. Κάτι μύριζε.

Κι εγώ τότε σχεδόν σιγουρεύτηκα.

Μέσα στη μεγάλη μαύρη σακούλα σκουπιδιών βρισκόταν ο άντρας της. Πετσοκομμένος, κατακρεουργημένος.

-Όχι, όχι δεν θέλω να είμαι μάρτυρας σε κάτι τέτοιο! φάνηκε να είπα.

-Γιατί τι έγινε; Ή κάτσε κάτσε τι νομίζεις πως έγινε; είπε η ψηλή άγνωστη φιγούρα που με είχε πλησιάσει.

-Νά νομίζω πως αυτή η γυναίκα μέσα στη μαύρη σακούλα έχει τον άντρα της κομμένο σε κομμάτια, σε μερίδες. Χέρια, μπούτια, πλευρά...

-Δεν μου φαίνεται πολύ λογικό!

-Κι όμως συμβαίνει! Τώρα με το lockdown λένε ότι τα ζευγάρια σκοτώνονται. Φωνές, καβγάδες, τσακωμοί, διαζύγια...

-Εσύ το πήγες σε άλλο επίπεδο! Σε φόνο!

-Δεν άκουσες που είπε αφού δεν έπαθες πνευμονία από το πολύ το έξω, έγινες τροφή για σκύλους;

- Νομίζω ότι είναι παρατραβηγμένο αυτό το σενάριο.
 - Κι αν μέσα στον κάδο βρίσκεται ένα πτώμα;
 - Θα το μάθουμε αύριο μεθαύριο από τα ειδησεογραφικά.
 - Να σου πω; Εγώ αγχώνομαι λίγο!
 - Και;
 - Δεν θα μπορώ να κοιμηθώ το βράδυ...
 - Τι θα έλεγες να κοιμόμασταν μαζί;
 - Τώρα μου προτείνεις να κοιμηθούμε μαζί, ενώ δεν σε ξέρω;
 - Δηλαδή, θέλεις να μου πεις ότι δεν το έχεις κάνει ποτέ;
 - Τι εσύ το έχεις σύστημα;
 - Εγώ μια πρόταση έκανα.
- Και έκανε κίνηση να με φιλήσει. Εγώ τραβήχτηκα.
- Πώς να το πάρω αυτό;
 - Πάντως μην τα παίρνεις γενικά.
 - Ειδικά δυσκολεύομαι να το αφήσω...
 - Άκουσες τι μου είπε ο τύπος πριν;
 - Να μένεις, αλλά να ξέρεις πότε να φεύγεις;
 - Εσύ ξέρεις;

Το κοπρόσκυλο εκείνη την ώρα λες και κατάλαβε τι λέγαμε
απομακρύνθηκε και έστριψε στη γωνία. Μέσα στο σκοτάδι η σκιά
του έγινε ανθρώπινη,

-Σπάστε, είπε γρυλίζοντας.

6

Και τρέξαμε να κρυφτούμε.

Η ψηλή φιγούρα ξάπλωσε στο χώμα πίσω από τα αγάλματα.

Εγώ έστριψα στη γωνία του δρόμου εκεί που είχε πάει το κοπρόσκυλο.

Θα έμπαινα μέσα σε μια πολυκατοικία.

Και δεν πρόλαβα καλά καλά να σπρώξω την πόρτα και να μπω μέσα, ένιωσα ξοπίσω μου μια βαριά ανάσα πίσω από το αυτί μου, ένα χέρι να μου γραπώνει τον λαιμό και ένα σώμα να κολλάει πίσω στην πλάτη μου και να με σπρώχνει μέχρι να κλείσει η πόρτα πίσω μας.

-Να μένεις, αλλά να ξέρεις πότε να φεύγεις, ψιθύρισε δαγκώνοντας στην τελευταία λέξη τον λοβό του αυτιού μου, και γω θα ορκιζόμουν ότι μύρισα φρέσκο αίμα.

-Αυτό έκανα!

-Αν δεν στο έλεγα εγώ, θα το έκανες;

-Δεν ξέρω, αλλά σε μερικές περιπτώσεις ακούω τι μου λένε οι άλλοι.

-Ακούς τον καθένα;

-Όχι, ακούω μόνο αυτά που με συμφέρουν.

-Συμφεροντολόγα;

-Κτητική και ζηλιάρα.

-Τρέμεις.

-Από το κρύο και τη βροχή θα είναι...

-Α, ναι; Όχι, από το χέρι μου γύρω από τον λαιμό σου;

-Κι απ' αυτό, αλλά μ' αρέσει!

-Τι σου αρέσει άλλο;

-Η ανάσα σου που μυρίζει φρέσκο αίμα.

-Και τι άλλο;

-Και το σώμα σου που είναι κολλημένο πίσω στην πλάτη μου...

-Κι αν τώρα σε αφήνα;

-Θα έπεφτα λάφυρο στους μπάτσους.

-Νομίζεις ότι είσαι λάφυρο;

-Μία νύχτα σαν κι αυτή, ναι!

-Και πόσο κοστολογείς τον εαυτό σου;

-Αυτήν τη στιγμή που μιλάμε για τους μπάτσους κοστίζω 300 ευρώ.

-Φθηνή!

-Δεν κανονίζω εγώ την τιμή, βλέπεις...

-Μπορώ όμως, εγώ να κανονίσω αν θα πληρώσεις ή αν θα γλιτώσεις...

-Και ποιος είσαι εσύ;

-Αυτός που μόλις έφαγε ένα πνευμόνι ψιλοκομμένο.

Και με γύρισε να δω το πρόσωπό του. Τα μάτια του ήταν στρογγυλά και γουρλωτά. Η μούρη του είχε κάτι από μουσούδα σκύλου. Τα χέρια του ήταν μεγάλα και δυνατά.

-Τώρα με αναγνώρισες;

-Είσαι, είσαι...

-Απλά πες το! Μην προσπαθήσεις να το εξηγήσεις...

-Το κοπρόσκυλο του πεζοδρομίου; ρώτησα με μια ανάσα.

-Είμαι αυτός που γρύλισε να το σπάσετε.

-Κι αν ήθελες να το σπάσουμε, γιατί τώρα απειλείς να ανοίξεις την πόρτα;

-Δεν απειλώ! Σε βάζω να διαλέξεις.

Και έβαλε το μεσαίο του δάχτυλο μέσα στο στόμα μου.

7

Η ψηλή φιγούρα που τόση ώρα ήταν ξαπλωμένη πίσω από τα αγάλματα σχεδόν δεν ανέπνεε.

Ένας μπάτσος κατέβηκε από το αυτοκίνητο και έκανε μια βόλτα στο μουσείο.

Είδε μόνο μια γκριζα γάτα να περνάει ανάμεσα από τα κάγκελα και τα μάτια της να γυαλίζουν στο σκοτάδι.

Και τότε θυμήθηκε μια πρόην του.

Ποτέ του δεν κατάφερε να την ξεπεράσει.

Τη σκέφτηκε γυμνή να τον περιμένει κάτω από τα σκεπάσματά της.

Μεμιάς ένιωσε κάτι να σκληραίνει πάνω του.

Το άγγιξε πάνω από το υπηρεσιακό παντελόνι.

Ένιωσε την στύση του.

Προχώρησε ως το αγάλματα. Ξεκούμπωσε τη ζώνη και το κουμπί, κατέβασε το φερμουάρ και έβαλε το δεξί του χέρι μέσα από το μποξεράκι.

Κοιτούσε απέναντι φέρνοντας στο μυαλό του τη θύμηση εκείνης της κοπέλας.

Έκλεισε τα μάτια. Βαριαναστέναξε.

Η ψηλή φιγούρα δαγκώθηκε. Τα περίμενε όλα...Μια εκσπερμάτωση από λεπτό προς λεπτό, μια εξακρίβωση στοιχείων, μια βόλτα ως το τμήμα, ακόμα και το ξύλο σκέφτηκε.

Ο μπάτσος συνέχισε να έχει το χέρι του μέσα από το μποξεράκι.

Σκεφτόταν τα μακριά της ξανθά μαλλιά, το πονηρό βλέμμα, τον λευκό λαιμό, το μικρό στήθος, τους στρογγυλεμένους γοφούς της κι αυτόν μέσα της να νιώθει μια ζεστασιά...

Ήταν έτοιμος. Μπορεί και να τελείωνε, ώσπου ο άλλος μπάτσος τον φώναξε:

-Μαλάκα, μόλις κατουρήσεις πάρε και τους καφέδες να τους πετάξεις στα σκουπίδια!

8

Ο μπάτσος εντελώς ξενερωμένος τράβηξε το χέρι του από το μποξεράκι. Ενόσω μάζευε όπως όπως το παντελόνι του σιχτίρισε μέσα από τα δόντια του. Ύστερα, γύρισε την πλάτη του και κατευθύνθηκε προς το περιπολικό.

Πήρε τα ποτήρια με τους καφέδες και τα πέταξε στα σκουπίδια.

Μόλις άνοιξε το καπάκι από τον κάδο πάνω πάνω ήταν μια μαύρη μεγάλη σακούλα χωρίς καν να είναι δεμένη.

Μια μπόχα του ήρθε στα μούτρα και ίσως λίγη μυρωδιά αίματος.

Δεν έδωσε σημασία. Μονάχα σκέφτηκε πως θα ήταν τίποτα σάπια κρέατα από το ψητοπωλείο απέναντι.

Μετά επιβιβάστηκε στο περιπολικό. Θα πήγαιναν με τον συνάδελφό του ως τη βιβλιοθήκη και το πάρκο για να ρίξουν κι εκεί μία ματιά.

Στο μεταξύ η ψηλή φιγούρα σηκώθηκε. Τίναξε τα ρούχα του. Ήταν μουσκεμένα. Όμως, αυτό δεν το πείραζε καθόλου.

Φόρεσε ένα ζευγάρι γάντια μιας χρήσης και πήγε ως τον κάδο. Τράβηξε έξω τη μεγάλη μαύρη σακούλα. Την άνοιξε. Βεβαιώθηκε για αυτό που υποψιαζόταν. Κάτι είχαν πάρει τα αυτιά του. Την

έδεσε σφιχτά. Έπειτα, έβγαλε μερικές ακόμα σακούλες και τις ακούμπησε στον δρόμο. Παράχωσε τη μαύρη σακούλα και από πάνω πέταξε τις υπόλοιπες.

Σε λίγη ώρα θα περνούσε το σκουπιδιάρικο.

Φτάνει που δεν κατάλαβαν τίποτα οι μπάτσοι. Καινούρια φιντάνια.

Αφού σκούπισε τα χέρια του πάνω στο μπουφάν του, σιγουρεύτηκε πως στην εσωτερική τσέπη βρισκόταν η ταυτότητά του.

Μόνο αν οδηγούνταν στο Τμήμα θα αποκάλυπτε ποιος ήταν. Εξάλλου, πολλές φορές η εμφάνισή του ξεγελούσε· πολίτες και μπάτσους.

Άλλαζε συχνά. Στιλ, ρούχα, μαλλιά. Πάντα όμως, φρόντιζε να μοιάζει με τον υπόκοσμο. Του άρεσε ο υπόκοσμος. Είχε μια αλήθεια, μια τιμιότητα κάπως αγνή και ακατέργαστη. Κι αυτό το χρωστούσε στον αδερφό του, στην παρέα του.

Τώρα το μόνο που ήθελε ήταν να βρει πού είχε πάει το κοπρόσκυλο.

Θυμόταν πως είχε στρίψει στη δεξιά γωνία του δρόμου.

Εκεί είχε πάει και η κοπέλα.

9

Και γω βρέθηκα παγιδευμένη.

Ή έτσι νόμιζα.

Γιατί αν δεν μου άρεσε, θα του δάγκωνα το δάχτυλο και θα τολμούσα να του πω να ανοίξει την πόρτα.

Κι ό,τι ήθελε ας γινόταν.

Κοιτιόμασταν στα μάτια.

Τα χέρια του τώρα έπιαναν τα δυο μου μάγουλα, τα χείλη του ήρθαν και κόλλησαν στα δικά μου.

Δεν τραβήχτηκα.

Άνοιξα το στόμα μου και οι γλώσσες μας μπλέχτηκαν.

Έκλεισα τα μάτια.

Κι όταν τελείωσε το πρώτο φιλί και πήγα να πάρω μια ανάσα ένα δεύτερο φιλί ήρθε ακόμα πιο παθιασμένο.

Ίδρωσα και μόλις ακούμπησα τις παλάμες μου στο στέρνο του τραβήχτηκε και μου είπε:

-Ξέρεις η καρδιά ενός κοπρόσκυλου χτυπάει πιο δυνατά.

-Γιατί;

-Γιατί ο δρόμος έχει κινδύνους.

-Δεν σε είδα να φοβάσαι κάτι...

-Κι όμως φοβάμαι. Φοβάμαι εκείνον που θα με περιμένει σε κάποια γωνιά και θα βάλει το χέρι του να ξεριζώσει την καρδιά μου.

-Α, μπα έχεις και καρδιά;

-Τι μας πέρασες εμάς τα κοπρόσκυλα; Για τίποτα άψυχα;

-Δεν ξέρω! Αλλά έτσι όπως σας βλέπω να περιφέρεστε νομίζω πως πια δεν έχετε τίποτα να χάσετε.

-Κάποτε ίσως είχαμε ζωή. Τώρα είμαστε υπηρέτες των δρόμων. Είμαστε για να μας λυπούνται κάποιοι και να μας μισούν κάποιοι άλλοι. Αυτό όμως, δεν πάει να πάει πως δεν έχουμε καρδιά!

-Και συ τι ζωή έκανες κάποτε;

-Είχα οικογένεια, φίλους, παρέες. Είχα πράγματα να με γεμίζουν. Ωσπου μια νύχτα σε μια βόλτα με το αυτοκίνητο πιωμένοι με τον καλύτερό μου φίλο καθώς τρέχαμε πήγαμε να πατήσουμε ένα αδέσποτο σκυλί. Εκείνος έστριψε το τιμόνι. Σκοτώθηκε ακαριαία. Πέσαμε σε έναν τοίχο. Εγώ είδα τον τρόμο στο βλέμμα του σκύλου. Πρόλαβα μόνο να κοιτάξω στον καθρέφτη. Είχα ακούσει πως αν δεις τρόμο στο βλέμμα ενός ζώου πρέπει αμέσως να κοιτάξεις τον καθρέφτη για να τον πάρει μακριά. Κι ύστερα έγινα

εκείνο το σκυλί. Κάποιες νύχτες κλαψουρίζω ακόμα για τον χαμό του φίλου μου. Αν...

Η εξώπορτα άνοιξε με φόρα.

Ήταν η ψηλή φιγούρα, που είχα συναντήσει στο μουσείο.

10

Ο ουρανός είχε κάτι από κόκκινο. Μαύρο και κόκκινο, όπως και αυτή η νύχτα.

Η βροχή έπεφτε επίμονα πάνω στις στέγες. Περνούσε από τις υδρορροές και ο δρόμος γέμιζε κι άλλο νερό.

Το πλακόστρωτο πια είχε γεμίσει με ρυάκια που έτρεχαν. Στο πέρασμά τους παρέσερναν τα κίτρινα φύλλα και οτιδήποτε μικρό συναντούσαν· κλαδάκια, γόπες, φτερά περιστερών, χαρτάκια από τσίχλες. Όλα κατέληγαν στις αποχετεύσεις. Σιγά και μην ξεχείλιζαν.

Ξέχειλα ήταν τα μυαλά των ανθρώπων από σκέψεις, τύψεις, φόβους, ενοχές, άγχη απέραντα άγχη. Και μόνο πολύ λίγων από χαρά κι ευτυχία. Και ακόμα λιγότερων από αγάπη.

Οι περισσότεροι ένιωθαν νεκροί. Νεκροί από ζωντάνια και κίνηση. Νεκροί από την απογοήτευση ή την αποτυχία.

Νεκροί.

Τόσο θλιβερά νεκροί.

Μέσα στη νέκρα τους αδιαφορούσαν για το τι γινόταν έξω.

Και να είχαν δει ή ακούσει κάτι από όλα αυτά μεμιάς το ξέχασαν.

Το έβαλαν στο πίσω μέρος του μυαλό τους. Το έθαψαν.

Γιατί τα θαμμένα μυστικά και πάθη είναι καλύτερα να τα παίρνει η λήθη. Να τα ακουμπάει στο μαξιλάρι της, να τα σκεπάζει, να τα βουλώνει το στόμα.

Μόνο εκείνη η γυναίκα του πρώτου ορόφου της γκρίζας πολυκατοικίας ήθελε να μιλήσει.

Ξεκλείδωσε το κινητό της και κάλεσε το πρώτο όνομα που είχε στις πρόσφατες κλήσεις της.

11

Πήρε τηλέφωνο τον άντρα της.

Σε κάποιον από τους κάδους εκεί κοντά χτυπούσε το κινητό του. Ούτε που θυμόταν σε ποιον κάδο είχε καταλήξει. Το είχε βάλει μέσα σε μία από τις μεγάλες μαύρες σακούλες μαζί με τα ρούχα του.

Το άφησε να χτυπήσει μέχρι να βγει ο τηλεφωνητής.

"Ο συνδρομητής που καλέσατε δεν είναι διαθέσιμος, αφήστε το μήνυμά σας μετά τον χαρακτηριστικό ήχο."

Ιδιαίτερες γνώσεις στη λογοτεχνία δεν είχε. Διάβαζε κανένα βιβλίο από καμιά φορά μέχρι να την πάρει ο ύπνος. Από αυτά τα μεγάλα που οι σελίδες γυρνάνε γρήγορα και μιλάνε για έρωτες και ίντριγκες.

Καμιά φορά άκουγε και ραδιόφωνο. Όταν πετύχαινε και κανένα θεατρικό έργο δυνάμωνε τη φωνή. Επαναλάμβανε φράσεις και ατάκες. Ήταν το αγαπημένο της. Ποτέ βέβαια, δεν παρακολουθούσε ακριβώς την πλοκή. Της έλειπε η εικόνα.

Ένα από τα θεατρικά έργα που της είχαν αρέσει ήταν "Ο ματωμένος γάμος" του Λόρκα.

Χωρίς να το πολυσκεφτεί άρχισε να λέει:

Είμαι κύκνος στρογγυλός μες στο ποτάμι

μάτι σε στέγες ιερές

ψεύτικη αυγή στις φυλλωσιές

κανείς δεν μου γλιτώνει...

Ποιος κρύβεται πίσω από τις άγριες μονιές;

Ένα μαχαίρι έχω κρεμάσει στον αέρα

καρτεράει στο μολύβι πόνος

διψάει να γίνει μες στο αίμα.

Αφήστε με να μπω!

Και έκλεισε το τηλέφωνο.

Τώρα θα έπεφτε για ύπνο. Ήσυχη πια.

Ξημέρωνε καινούρια μέρα.

Όταν θα ξεκινούσαν να τον ψάχνουν, θα ερχόντουσαν από το σπίτι.

Και εκείνη θα ήταν εκεί να τους περιμένει.

Θα καθόταν στη λουλουδάτη πολυθρόνα της και θα απολάμβανε το τσάι της στο πορσελάνινο φλιτζάνι της. Ίσως να άναβε και ένα τσιγάρο, όταν θα τη ρωτούσαν πότε ήταν η τελευταία φορά που τον είδε.

Δεν θα έκρυβε τίποτα.

Θα τα έλεγε όλα.

12

Η ζωή της...

Γλυκιά και πικρή.

Πάντα κουβαλούσε στην καρδιά της τα λόγια της μαμάς της "να βρεις κάποιον να σε νοιάζεται, να ενδιαφέρεται για σένα!"

Σαν να την έβλεπε τώρα να κάθεται στον καναπέ και να διπλώνει ρούχα. Από δίπλα της είχε το κουτάκι με τις βελόνες και τις κλωστές για να ράψει καμιά κάλτσα ή φανέλα που είχε τρυπήσει. Να πίνει ελληνικό καφέ και να έχει την τηλεόραση ανοιχτή σε κάποιο πρωινάδικο.

Και αυτήν στον άλλο καναπέ να λέει τα νέα της. Άσχετα μεταξύ τους όλα.

Και η μαμά της λες και καταλάβαινε από τον τόνο της φωνής της ότι δεν ήταν ευτυχισμένη. Ότι κάτι τη βασάνιζε.

"Βρε παιδάκι μου μην σκοτεινιάζεις έτσι η ζωή είναι δική σου! Δεν χρωστάς σε κανέναν!"

Και εκείνη να απαντάει κοφτά και δυσανασχετημένα "ναι, μαμά το ξέρω..."

Ύστερα γυρνούσε την κουβέντα "μαμά τι λες να φορέσω σήμερα;"

"Ένα τζιν και μια μπλούζα, τι να βάλεις;"

"Έ, όχι ρε μαμά κάτι άλλο!"

"Ωχού, βάλε ό,τι θέλεις και μην με ζαλίζεις!"

Ντυνόταν, στολιζόταν. Ήθελε πάντα να τραβάει την προσοχή. Με λόγια, με πράξεις, με σιδήποτε.

Και ένα βράδυ τον γνώρισε. Δεν ενθουσιάστηκε. Ήξερε τι την περίμενε. Αλλά πιο πολύ ήθελε να την βλέπουν και να λένε "καλά αυτήν με αυτόν; Τι του βρήκε;"

"Τα μαύρα του μάτια και τον πάτο" απαντούσε αυτήν από μέσα της.

Ήξερε ότι είχε πιάσει πάτο. Φλέρταρε με τον πάτο κάθε μέρα. Κι όποτε έπινε ένα μπουκάλι κρασί και κοιτούσε τον πάτο του μπουκαλιού έβλεπε εκείνον μέσα μαζί της να κάθονται ο ένας απέναντι στον άλλο και από πάνω τους να τους σκεπάζουν σύννεφα παράνοιας.

Αυτός όλο έξω. Ποτέ δεν τρώγανε μαζί, ποτέ δεν κάνανε πράγματα μαζί.

Τσιγαρόβιος και πρεφαδόρος. Το μυαλό του γεμάτο ιδέες για την κοινωνία, τον κόσμο, την αναδιανομή πλούτου, το περιβάλλον, τη φτώχεια και την προσφυγιά. Μια βιβλιοθήκη γεμάτη θεωρίες. Καλή και η θεωρία, αλλά...

Ποιητής φανφάρας. Αυτό ήταν! Ένας ποιητής φανφάρας.

Τον βαριόταν. Τον βαρέθηκε.

Εκεί που κοιμόταν πήρε το κουζινομάχαιρο, του το κάρφωσε. Έτσι κι αλλιώς μια σταλιά ήταν. Τον είχε. Τον έκανε κομμάτια. Τον έβαλε σε σακούλες, τον πέταξε.

"Έναν να με νοιάζεται, να ενδιαφέρεται για μένα!"

Και ας μην είναι ένας, ας είναι πολλοί.

Από σήμερα θα είναι πολλοί. Θα γράψουν, θα μιλήσουν για μένα.

Και στη φυλακή δεν θα περάσω άσχημα. Θα κάνω παρέα με άλλες που σκότωσαν εραστές, άντρες, αφεντικά. Θα έχουμε να λέμε ιστορίες...

-Το σημειώσατε, κύριε αστυνόμε μου; Αυτή είμαι! Γιατί να κρύβομαι;

Έσβησε το τσιγάρο, ήπια την τελευταία γουλιά από το τσάι της και ακούμπησε την πλάτη της στην πολυθρόνα.

Μειδιάζοντας και έχοντας ελαφρώς γερμένο το κεφάλι της πετάρισε τα βλέφαρα.

Κι ο αστυνομικός έμεινε να κοιτάει τα κόκκινα χείλη.

13

Στα μάτια του κοπρόσκυλου είδα μία λάμψη. Με έσπρωξε να φύγω. Στο λαιμό του πρόλαβα να δω μία φλέβα που πετάχτηκε και τον άκουσα να λέει γαβγίζοντας:

-Ιαβέρη;

-Σιγουρεύτηκα ότι ήσουν εσύ, όταν σε είδα κάτω από εκείνο το μπαλκόνι του πρώτου ορόφου της γκριζας πολυκατοικίας.

-Με παρακολουθείς καιρό...

-Και σήμερα κατάλαβα ότι ήσουν εσύ. Τα σκυλιά δεν τρώνε πνευμόνια. Καρδιές, έντερα, συκώτια και άλλα κρέατα, ναι! Μόνο οι άνθρωποι τρώνε πνευμόνια.

-Και δεν σε πείραξε που έτρωγα ανθρώπινα πνευμόνια;

-Τον ήξερα κι αυτόν. Ένα απόβρασμα ήταν. Με την υπόθεση ασχοληθούν οι μπάτσοι-αν καταλάβουν ποτέ. Εμένα δεν με ενδιαφέρει ο φόνος αυτού του ανθρώπου. Με ενδιαφέρεις εσύ. Μονάχα εσύ. Το κατάλαβες;

-Εκείνη τη νύχτα είχαμε πει πολύ...

-Φταις!

-Ήταν ατύχημα!

-Που θα μπορούσες να το αποτρέψεις!

-Σου ξαναλέω, ήταν ατύχημα!

-Είσαι ζωντανός κι αυτό δεν μπορώ να σου το συγχωρήσω. Ο αδερφός μου κείτεται νεκρός.

-Νομίζεις εμένα δεν μου λείπει γαμώ την τρέλα μου;

-Δεν με νοιάζουν τα νομίσματά σου, ρε!

-Τι θέλεις από μένα, τελικά;

-Να σε δω να υποφέρεις!

-Ήταν ατύχημα. Πέθανε ακαριαία την ώρα που πήγε να στρίψει το τιμόνι για να αποφύγει ένα αδέσποτο σκυλί. Έπεσε πάνω σε έναν τοίχο. Σκοτώθηκε!

-Και συ, γιατί ζεις;

-Για να δίνω νόημα στη μιζέρια σου, Ιαβέρη!

-Ας του έλεγες να μην οδηγήσει εκείνη τη νύχτα και η ζωή μου θα είχε άλλο νόημα. Δεν θα σε είχα καμία απολύτως ανάγκη, γαμημένε!

Και καθώς ο Ιαβέρης τελείωνε αυτήν τη φράση, έκανε να βάλει το χέρι του στην εσωτερική τσέπη του μπουφάν. Τότε το κοπρόσκυλο χίμηξε πάνω του.

Ο Ιαβέρης το μόνο που πρόλαβε να δει ήταν ένα ανθρώπινο πρόσωπο να μακραίνει σε μουσούδα, μάτια να κοκκινίζουν και τρίχωμα να φυτρώνει.

Ύστερα άκουσε ένα γδούπο. Ο βαρύς και υπόκωφος κρότος του κορμιού του αντήχησε στην είσοδο της πολυκατοικίας.

Ο Ιαβέρης τώρα πια ήταν σωριασμένος στο μωσαϊκό. Δεν μπορούσε να καταλάβει εάν η δυσκολία στην αναπνοή ήταν από κάποιο σπασμένο πλευρό ή από τον φόβο ότι ο μεγαλόσωμος σκύλος θα του ξέσκιζε το λαρύγγι.

Αντί για αυτό το κοπρόσκυλο που ήταν τόση ώρα πάνω στον αδερφό του καλύτερού του φίλου, είπε:

-Να μένεις, αλλά να ξέρεις πότε να φεύγεις!

Κι ύστερα χάθηκε μέσα στη νύχτα.

14

Κι εγώ έφυγα.

Τι τρελή νύχτα κι αυτή!

Γύρισα σπίτι.

Έβαλα μια κούπα γάλα και ξάπλωσα με τα ρούχα στο κρεβάτι.

Έκλεισα τα μάτια μου και είδα να περνάνε από μπροστά μου ένας άγνωστος, μια γυναίκα στην κουζίνα, ένα κοπρόσκυλο, μια ψηλή φηγούρα, μπάτσοι.

Μου ψιθύριζαν λόγια ακαταλαβίστικα.

Μιλούσαν για μίσση, αγάπες κι έχθρες. Για χαμένες ζωές, φλογισμένες ψυχές και πυρπολημένα μυαλά.

Η βροχή έπεφτε λυσσασμένα.

Ας το γύριζε σε χιόνι, και το λευκό του να κάλυπτε το αίμα.

Πάντα φρίκαρα στην όψη του αίματος. Κόβονταν τα πόδια μου. Κι αυτή η γεύση του; Σαν να έχω βάλει τη γλώσσα μου πάνω στα κάγκελα.

Όμως, όχι αυτή τη νύχτα.

Διψούσα για αίμα.

Να το έβλεπα να χύνεται και γω να βουτούσα τα χέρια μου, να πασάλειβα το πρόσωπό μου.

Και ύστερα μπροστά μου να εμφανιζόταν εκείνο το κοπρόσκυλο.

Να χαμήλωνε, και γω να ανέβαινα στη ράχη του.

Του τουκ, του τουκ, του τουκ να καλπάζαμε στο πλακόστρωτο, να πετούσαμε πάνω από τις κόκκινες στέγες, να προσγειωνόμασταν σε μια ταράτσα.

Κάτω από τις κεραίες να δίναμε ένα φιλί.

Γαβγίσματα έξω από την πόρτα μου. Τα άκουγα. Μικρά κι αχνά.

Λες;

Άνοιξα...

15

Όπως το φαντάστηκα. Το κοπρόσκυλο.

-Ήρθα.

-Δεν σε περίμενα...

-Το 'ξερα.

-Μα πώς με βρήκες;

-Ξεχνάς και δεν μ' αρέσει αυτό. Να σου υπενθυμίσω λοιπόν, ότι είμαι και σκύλος...

-Που πάει να πει...

-Ότι σε μύρισα. Φόρας αυτό το άρωμα που μόνο ένα μικρό κορίτσι θα διάλεγε.

-Λίγα για το άρωμά μου!

-Τι λέει; Δεν θα μου πεις να περάσω μέσα; Τόσο ακατάδεκτη είσαι;

-Μα πώς; Φυσικά! Πέρασε! Αν και φοβάμαι ότι θα μυρίσει σκυλίλα, έτσι βρεγμένος όπως είσαι...

-Ξεχασιάρα, ακατάδεκτη, αγενής; Όλα τα κακά εσύ τα έχεις πάνω σου; Τσ, τσ, τσ...

Και προτού προλάβει να βάλει το αριστερό μπροστινό του πόδι μέσα μεταμορφώθηκε πάλι σε άνθρωπο.

-Πρώτη φορά στο σπίτι μου και με το αριστερό;

-Α, χα και προληπτική!

-Κοίτα άμα δεν σ' αρέσει να φύγεις!

-Ζορίζεσαι; με ρώτησε τραβώντας με από το λάστιχο της φόρμας. Και σαν να μην έφτανε αυτό, έβαλε το χέρι του μέσα από το εσώρουχό μου.

-Αν είσαι και ανοργασμική...

-Μ' έχεις στολίσει κανονικά ε;

-Κοίτα να δεις τι θα κάνω τώρα. Θα βάλω ένα μου δάχτυλο μέσα στο μουνάκι σου, ύστερα θα βάλω κι άλλο ένα. Θα τα βάλω και θα τα βγάλω και τα δυο μαζί μερικές φορές. Αν δεν νιώσεις τίποτα, θα γλείψω τα δάχτυλά μου και θα φύγω.

-Με προκαλείς;

-Σε παίζω!

-Και τι παιχνίδια είναι αυτά;

-Παιχνίδια για μεγάλους, αλλά πού να ξέρεις εσύ από αυτά! Εδώ μου φοράς άρωμα για μικρά κοριτσάκια.

-I love love, λέγεται!

-Θα γελάσω! Έχεις χιούμορ.

-Βέβαια, οι έξυπνοι άνθρωποι έχουν αίσθηση του χιούμορ.

-Μην νομίζεις, σε βλέπω πώς με κοιτάς. Είσαι απ' αυτές τις εγκεφαλικές που πρέπει πρώτα να τις μιλήσουν για να μπορέσουν να χύσουν.

-Είσαι βρομόστομος, αυτό είσαι!

-Κοπρόσκυλο είμαι! Και για πες...Δεν νιώθεις τίποτα;

-Τίποτα απολύτως!

-Είσαι σίγουρη;

-Πολύ!

-Πόσο πολύ;

-Τόσο όσο να σου πω να σταματήσεις!

-Και θα αφήνες την ευκαιρία ενός οργασμού;

-Ευκαιρία το λες εσύ αυτό;

-Ναι, λίγοι ξέρουν να τον προσφέρουν και ακόμα λιγότεροι να τον απολαμβάνουν. Δεν σου έμαθαν να αρπάζεις τις ευκαιρίες;

-Μου έμαθαν να τις τραβάω από τα μαλλιά, όχι να τις αρπάζω, του απάντησα και όντως εκείνη τη στιγμή του τράβηξα τα μαλλιά.

-Το χοντραίνεις!

-Ξέρω να παίζω!

-Και τι έπαιξες σήμερα;

-Μία νύχτα ελεύθερη!

-Έμαθες κάτι;

-Πως πρέπει να μας ενδιαφέρει ο εαυτός μας κι όχι οι άλλοι.

-Και αυτήν τη στιγμή θα σκεφτείς επιτέλους τον εαυτό σου;

-Θα πω ναι, στον οργασμό που μου προσφέρεις.

-Τώρα μίλησες σωστά.

Και καθώς το έλεγε αυτό έχωσε τα δυο του δάχτυλα ακόμα πιο βαθιά μέσα μου. Και μένα μου ξέφυγε ένα βογκητό.

-Αυτό ήθελα να ακούσω.

-Αααχ! ξεφύσηξα από ευχαρίστηση.

-Και τώρα φεύγω. Άκουσες τι σε συμβούλευσε εκείνος ο περιθωριακός τύπος· να μένεις, αλλά να ξέρεις πότε να φεύγεις!

16

Don't matter what you say

Don't matter what you do

I only wanna do bad things to you

So good, that you can't explain it

What can I say, it's complicated...

Είχε πια ξημερώσει. Πάνω στον Αη-Λια δυο τύποι είχαν τις πόρτες ανοιχτές από το παλιό άσπρο golf και το ράδιο στο τέρμα. Είχαν σπρώξει και τις θέσεις τους πιο πίσω και μοιραζόντουσαν έναν μπάφο.

Ούτε που άκουσαν μία μηχανή να ανεβαίνει την ανηφόρα και να σταματάει σχεδόν πίσω τους.

Ένας μπάτσος κατέβηκε και ήρθε δίπλα τους.

-Ρε μαλάκες, εδώ είστε; Σας ψάχνω όλη νύχτα!

-Σχόλασες ψηλέ;

-Ναι ρε, μόλις!

-Και πώς πήγε;

-Θα την έπαιζα στο μουσείο, αλλά ο άλλος με φώναξε να πετάξω τα ποτήρια απ' τους καφέδες...

-Ε, παραλίγο να μας πετύχεις! Περάσαμε κι από εκεί.

-Το αίμα το μύρισες;

-Το μύρισα.

-Και;

-Σάπια κρέατα απ' το ψητοπωλείο απέναντι, είπε ο μπάτσος ειρωνικά.

-Έμεινες, αλλά ήξερες πότε να φύγεις...

-Θα το μοιραστούμε;

-Έμπα μέσα!

Στους χωριστούς δρόμους οι αληθινοί φίλοι μένουν για πάντα φίλοι.

Και οι αληθινοί εχθροί είναι κάτι παραπάνω από φίλοι.

Τ Ε Λ Ο Σ

-Και σε τι αξίζει να είναι κανείς ανυπόμονος;

-Σε τίποτα.

-Και εσύ δεν σκας;

-Σκάω μόνο από τη ζέστη. Τελικά, θα κάνουμε αυτήν τη βόλτα;

-Και πού θα πάμε;

-Θα πάμε κάτω από ένα δέντρο να μαζέψουμε φύλλα...Ρε, Ελένη; Βόλτα στην πόλη θα πάμε!

-Και τι θα δούμε που δεν έχουμε δει;

-Θα δούμε πόσα φώτα είναι ανοιχτά, πόσα παντζούρια είναι κλειστά, θα ακούσουμε...

Και πριν προλάβει να ολοκληρώσει την πρότασή του πέρασε ένα αυτοκίνητο και σταμάτησε στο πλακόστρωτο έξω από το μουσείο.

-Θα 'ρθεις;

-Θα μείνω.

-Να μένεις, αλλά να ξέρεις πότε να φεύγεις.

ISBN: 978-618-84899-2-9

